

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

30. april 2024*

»Traktatbrud – artikel 259 TEUF – direktiv 2014/49/EU – indskudsgarantiordninger – artikel 14, stk. 3 – overførsel af et kreditinstituts aktiviteter fra indskudsgarantiordningen i en medlemsstat til indskudsgarantiordningen i en anden medlemsstat – overførsel til værtslandets indskudsgarantiordning af bidrag, der er betalt til hjemlandets indskudsgarantiordning inden for 12 måneder forud for aktiviteternes overførsel – forpligtelse – manglende overførsel af bidrag – effektiv virkning – princippet om loyalt samarbejde«

I sag C-822/21,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 259 TEUF, anlagt den 30. december 2021,

Republikken Letland ved J. Davidoviča, K. Pommere og I. Romanovska, som befuldmægtigede,

sagsøger,

støttet af:

Republikken Estland ved M. Kriisa, som befuldmægtiget,

Republikken Litauen ved K. Dieninis og V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, som befuldmægtigede,

Europa-Kommissionen ved E. Ljung Rasmussen, A. Nijenhuis, K. Simonsson og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede,

intervenienter,

mod

Kongeriget Sverige ved H. Shev og O. Simonsson, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, og dommerne T. von Danwitz, P.G. Xuereb (refererende dommer), A. Kumin og I. Ziemele,

* Processprog: svensk.

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. september 2023,
afsagt følgende

Dom

- 1 Republikken Letland har i stævningen nedlagt påstand om, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT 2014, L 173, s. 149) og artikel 4, stk. 3, TEU).

Retsforskrifter

EU-retten

- 2 3. og 37. betragtning til direktiv 2014/49 har følgende ordlyd:
 - »(3) Dette direktiv udgør en af hovedhjørnestenene i gennemførelsen af det indre marked, både med hensyn til fri etableringsret og fri udveksling af finansielle tjenesteydelser [på] området for kreditinstitutter, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen af indskyderne styrkes. I betragtning af omkostningerne for hele økonomien ved, at et kreditinstitut ikke kan indfri sine forpligtelser, og den negative indvirkning heraf på den finansielle stabilitet og indskydernes tillid er det ønskeligt ikke kun at fastsætte, at indskyderne skal godtgøres, men også at give medlemsstaterne tilstrækkelig fleksibilitet til at gøre det muligt for indskudsgarantiordninger at træffe foranstaltninger til at mindske sandsynligheden for fremtidige krav over for indskudsgarantiordninger. Disse foranstaltninger bør altid overholde statsstøttere reglerne.
 - [...]
 - (37) Indskudsbeskyttelse er et vigtigt element i gennemførelsen af det indre marked og et nødvendigt supplement til tilsynet med kreditinstitutter som følge af den solidaritet, som den skaber mellem alle institutter på et givet finansielt marked, dersom et af institutterne ikke kan indfri sine forpligtelser. Medlemsstaterne bør derfor kunne tillade indskudsgarantiordninger at låne penge til hinanden på frivilligt grundlag.«
- 3 Artikel 10 i direktiv 2014/49 med overskriften »Finansiering af indskudsgarantiordninger« bestemmer i stk. 1 og 2:
 - »1. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordningerne råder over passende systemer til fastsættelse af deres eventuelle forpligtelser. Indskudsgarantiordningernes disponible finansielle midler står i forhold til disse forpligtelser.

Indskudsgarantiordningerne tilvejebringer de disponible finansielle midler i form af bidrag fra deres medlemmer mindst én gang om året. Det forhindrer ikke supplerende finansiering fra andre kilder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en indskudsgarantiordnings disponible finansielle midler senest den 3. juli 2024 mindst svarer til et målniveau på 0,8% af medlemmernes dækkede indskud.

Hvis finansieringskapaciteten ikke når op på målniveauet, genoptages bidragsindbetalingen, i det mindste indtil målniveauet er nået igen.

Hvis de disponible finansielle midler, efter at målniveauet er nået første gang, er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, fastsættes det almindelige bidrag på et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden seks år.

Det almindelige bidrag skal tage behørigt hensyn til konjunkturudviklingen og til den virkning, som procykliske bidrag kan have, når der fastsættes årlige bidrag i forbindelse med denne artikel.

Medlemsstaterne kan forlænge den i første afsnit omhandlede periode med højst fire år, hvis indskudsgarantiordningen har foretaget kumulerede udbetalinger ud over 0,8% af de dækkede indskud.«

4 Direktivets artikel 14 med overskriften »Samarbejde inden for Unionen« fastsætter følgende i stk. 3 og 4:

»3. Hvis et kreditinstitut ophører med at være medlem af en indskudsgarantiordning og tilslutter sig en anden indskudsgarantiordning, overføres de bidrag, der er betalt inden for tolv måneder forud for medlemsskabets ophør, med undtagelse af ekstraordinære bidrag i henhold til artikel 10, stk. 8, til den anden indskudsgarantiordning. Dette gælder ikke, hvis kreditinstituttet er udelukket fra en indskudsgarantiordning i henhold til artikel 4, stk. 5.

Hvis nogle af et kreditinstituts aktiviteter overføres til en anden medlemsstat og således underkastes en anden indskudsgarantiordning, skal de bidrag, der er betalt af det pågældende kreditinstitut inden for tolv måneder forud for overførslen, med undtagelse af ekstraordinære bidrag i henhold til artikel 10, stk. 8, overføres til den anden indskudsgarantiordning i forhold til værdien af de overførte dækkede indskud.

4. Medlemsstaterne sikrer, at indskudsgarantiordninger i hjemlandet udveksler oplysningerne i artikel 4, stk. 7, eller artikel 4, stk. 8 og 10, med ordningerne i værtslandet. Begrænsningerne i nævnte artikel finder anvendelse.

Hvis et kreditinstitut i overensstemmelse med dette direktiv ønsker at skifte fra en indskudsgarantiordning til en anden, skal det meddele dette med mindst seks måneders varsel. I denne periode har kreditinstituttet i overensstemmelse med artikel 10 stadig pligt til at bidrage til sin oprindelige indskudsgarantiordning for så vidt angår såvel forudgående (ex ante) som efterfølgende (ex post) finansiering.«

Svensk ret

- 5 § 13 i lag om insättningsgaranti (lov om indskudsgaranti, SFS 1995, nr. 1571) fastsætter, at den svenske indskudsgarantimyndighed årligt træffer afgørelse om størrelsen af de bidrag, der skal betales, og at bidragene indbetales senest en måned efter datoen for denne afgørelse.
- 6 Det fremgår af denne lovs § 14, at såfremt et kreditinstitut helt eller delvist overføres og bliver omfattet af en anden indskudsgarantiordning, overføres de bidrag, det har indbetalt inden for 12 måneder forud for overførslen, til den anden indskudsgarantiordning.

Sagens baggrund

- 7 Nordea Bank er en europæisk finanskoncern, der har hjemsted i Sverige og er medlem af den svenske indskudsgarantiordning. Indtil den 30. september 2017 drev koncernen virksomhed i Estland, Letland og Litauen gennem filialer.
- 8 Den 1. oktober 2017 overførte Nordea Bank aktiviteterne i sine filialer i disse tre medlemsstater til datterselskaber i DNB Banka AS, der har hjemsted i de nævnte stater. Samme dag overgik disse filialers aktiviteter fra den svenske indskudsgarantiordning til estiske, lettiske og litauiske indskudsgarantiordninger.
- 9 Ved afgørelse af 3. oktober 2017 traf den svenske indskudsgarantimyndighed afgørelse om ikke at overføre de bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, som Nordea Bank havde indbetalt til den svenske indskudsgarantiordning for indskud i forbindelse med dets lettiske filials aktiviteter (herefter »den svenske indskudsgarantimyndigheds afgørelse af 3. oktober 2017«). I afgørelsen fastslog denne myndighed, at Nordea Bank i de 12 måneder forud for datoen for overførslen af dens filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning, dvs. i perioden fra den 1. oktober 2016 til den 30. september 2017, ikke havde betalt noget bidrag til den svenske indskudsgarantiordning, således at de betingelser for overførsel af bidrag, der er fastsat i artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, ikke var opfyldt.
- 10 I henhold til svensk ret havde Nordea Bank en frist på 1 måned fra hver af den svenske indskudsgarantimyndigheds afgørelser til at betale sit årlige bidrag. Myndighedens årlige afgørelse vedrørende 2016 er dateret den 2. september 2016, og Nordea Bank indbetalte sit bidrag den 30. september 2016. Hvad angår 2017 betalte Nordea Bank sit bidrag den 13. oktober 2017 i overensstemmelse med den nævnte myndigheds årlige afgørelse af 14. september 2017. Den svenske indskudsgarantiordning modtog således ikke noget bidrag mellem den 1. oktober 2016 og den 30. september 2017, dvs. perioden på 12 måneder forud for den pågældende overførsel.
- 11 Ved afgørelser svarende til dem, der er nævnt i denne doms præmis 9, traf den svenske indskudsgarantimyndighed ligeledes afgørelse om ikke at overføre de bidrag, som Nordea Bank havde indbetalt til den svenske indskudsgarantiordning for indskud, der var knyttet til dets estiske filials og dets litauiske filials aktiviteter, til den estiske henholdsvis den litauiske indskudsgarantiordning.
- 12 Republikken Letland anfægtede ikke den svenske indskudsgarantimyndigheds afgørelse af 3. oktober 2017 ved de svenske domstole.

- 13 Ved skrivelse af 27. marts 2019 opfordrede den lettiske indskudsgarantimyndighed imidlertid Europa-Kommissionen til at give sit syn på fortolkningen af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49.
- 14 I sit svar, der blev fremsendt ved skrivelse af 9. oktober 2020, anførte Kommissionen, at ordlyden af denne bestemmelse var ufuldstændig, og at den ikke fastsatte specifikke interventionsscenerier i de tilfælde, hvor en national indskudsgarantimyndighed måtte træffe afgørelse om at forlænge fristen for indbetaling af bidrag, hvilket efterlod døren åben for divergerende fortolkninger af den nævnte bestemmelse.
- 15 Indskudsgarantimyndighederne i de tre baltiske stater indledte en mæglingsprocedure med den svenske indskudsgarantimyndighed ved Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), som afsluttede sagen i løbet af 2019, uden at parterne var nået til enighed.

Den administrative procedure

- 16 Den 10. maj 2021 indgav Republikken Letland i henhold til artikel 259, stk. 2, TEUF en klage til Kommissionen, hvori den anmodede denne om at fremsætte en begrundet udtalelse under henvisning til, at Kongeriget Sverige havde tilsidesat EU-retten og navnlig artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, idet det havde afslået at overføre de bidrag, som Nordea Banks lettiske filial havde betalt for den periode på 12 måneder, der gik forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning.
- 17 I overensstemmelse med artikel 259, stk. 3, TEUF opfordrede Kommissionen Kongeriget Sverige til at fremsætte sine bemærkninger til denne klage.
- 18 Den 22. juni 2021 fremsendte Kongeriget Sverige sine skriftlige bemærkninger til Kommissionen.
- 19 Den 1. juli 2021 blev Republikken Letland og Kongeriget Sverige hørt af Kommissionen. Kongeriget Sverige oplyste, at hvis bidragene var blevet betalt inden for 12 måneder forud for ændringen af tilknytningen til indskudsgarantiordningen, ville de bidrag, der skulle overføres til den lettiske indskudsgarantiordning, have været på ca. 500 000 EUR.
- 20 Den 30. juli 2021 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse, hvori den konkluderede dels, at Kongeriget Sverige havde tilsidesat artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, sammenholdt med dette direktivs artikel 10, stk. 1, dels at Kongeriget Sverige ikke havde tilsidesat artikel 4, stk. 3, TEU.

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 21 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. december 2021 har Republikken Letland anlagt det foreliggende traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 259 TEUF.
- 22 Republikken Letland har i stævningen nedlagt følgende påstande:
 - Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, for så vidt som Kongeriget Sverige ved at afslå at overføre bidrag indbetalt af Nordea Banks lettiske filial for perioden på 12 måneder forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning i henhold til denne bestemmelse har handlet

i strid med formålet med dette direktiv og ikke har sikret den effektive virkning af dets bestemmelser.

- Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, for så vidt som Kongeriget Sverige ved at afslå at overføre bidrag indbetalt af Nordea Banks lettiske filial for perioden på 12 måneder forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 udøver en negativ indflydelse på integrationen af det indre marked og således skader den gensidige tillid mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, som er en forudsætning for den grænseoverskridende integration.

Såfremt Domstolen fastslår, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 og artikel 4, stk. 3, TEU, har Republikken Letland nedlagt følgende påstande:

- Kongeriget Sverige tilpligtes at bringe den konstaterede tilsidesættelse til ophør ved fra den svenske indskudsgarantifond til den lettiske indskudsgarantifond at overføre det samlede bidragsbeløb indbetalt af Nordea Banks lettiske filial, beregnet for perioden på 12 måneder forud for overførslen af denne filials aktiviteter i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49.
- Såfremt artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 skal fortolkes strengt, angives bestemmelsens forenelighed med formålet med dette direktiv og den svenske indskudsgarantiordnings forpligtelse til at overføre bidrag indbetalt af Nordea Banks lettiske filial til den lettiske indskudsgarantiordning.
- Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

23 Ved afgørelser af 19., 25. og 30. maj 2022 har Republikken Estland, Republikken Litauen og Kommissionen fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Republikken Letland.

24 Republikken Estland har støttet den første, den tredje og den femte påstand i stævningen.

25 Republikken Litauen har støttet samtlige påstande i stævningen.

26 Kommissionen har støttet den første påstand i stævningen.

27 Kongeriget Sverige har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Republikken Letland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om søgsmålet

Formaliteten

Parternes argumentation

- 28 Kongeriget Sverige har i første række anført, at det foreliggende søgsmål bør afvises i sin helhed. Denne medlemsstat er i det væsentlige af den opfattelse, at fortolkningen af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 ikke kan anfægtes inden for rammerne af et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 259 TEUF. For det første foreskriver dette direktiv kun en minimumsharmonisering. For det andet har Kongeriget Sverige, idet det anerkender, at artikel 259 TEUF ikke kræver, at de nationale retsmidler er udtømt, fremhævet, at den svenske indskudsgarantimyndigheds afgørelse af 3. oktober 2017 ikke er blevet anfægtet af Republikken Letland ved en svensk ret.
- 29 Kongeriget Sverige har desuden anført, at det fremgår af Domstolens praksis, at traktatbrudssøgsmålet har til formål at fastslå, at en medlemsstat har tilsidesat EU-retten, og at bringe tilsidesættelsen til ophør, og at et søgsmål skal afvises, hvis det begrænser sig til at anmode om en fortolkning af EU-retten. Formålet med det søgsmål, som Republikken Letland har anlagt, er imidlertid først og fremmest at afklare fortolkningen af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49.
- 30 Kongeriget Sverige har i anden række anført, at hvad angår den første påstand om tilsidesættelse af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 har Republikken Letland, selv om denne medlemsstat under den af Kommissionen afholdte høring den 1. juli 2021 påberåbte sig artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 og dette direktivs artikel 10, ikke gjort gældende i påstandene i stævningen, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til den sidstnævnte bestemmelse. Domstolen kan derfor ikke undersøge, om Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til den nævnte bestemmelse.
- 31 Hvad angår den anden påstand om tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU og den argumentation, der er fremført til støtte for denne påstand, har Kongeriget Sverige anført, at Republikken Letland under den administrative procedure påberåbte sig en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet med den begrundelse, at Republikken Finland befandt sig i en situation svarende til Republikken Letlands. Denne situation skulle angiveligt skyldes den omstændighed, at Nordea Bank den 1. oktober 2018 flyttede sit hjemsted til Finland, og at de bidrag, der blev indbetalt til den svenske indskudsgarantiordning i den periode på 12 måneder, der gik forud for denne flytning, blev overført til den finske indskudsgarantiordning ved en afgørelse truffet af den svenske indskudsgarantimyndighed. I stævningen har Republikken Letland til støtte for denne påstand imidlertid gjort gældende, at Kongeriget Sverige ved at anlægge en urigtig fortolkning af direktiv 2014/49 har tilsidesat princippet om loyalt samarbejde. Kongeriget Sverige er følgelig af den opfattelse, at Republikken Letland har ændret sin argumentation i forhold til den, som den gjorde gældende under den administrative procedure, og at den nævnte påstand, således som den er formuleret, derfor skal afvises.
- 32 Hvad endelig angår den tredje påstand, hvorved Republikken Letland har anmodet Domstolen om at pålægge Kongeriget Sverige at betale de omhandlede bidrag fra den svenske indskudsgarantiordning til den lettiske indskudsgarantiordning, har Kongeriget Sverige gjort gældende, at denne tredje påstand svarer til en påstand om, at Domstolen tilpligter Kongeriget Sverige at betale en erstatning. Da et traktatbrudssøgsmål imidlertid ikke kan vedrøre en sådan påstand, bør denne påstand afvises.

- 33 Republikken Letland har for det første repliceret, at Kongeriget Sveriges argument om, at direktiv 2014/49 kun fastsætter en minimumsharmonisering, ikke vedrører formaliteten, men sagens realitet.
- 34 For det andet har Republikken Letland gjort gældende, at der ikke er nogen bestemmelse i EU-retten, der kræver, at de nationale retsmidler skal være udtømt, inden der anlægges et traktatbrudssøgsmål ved Domstolen.
- 35 For det tredje har Republikken Letland anført, at dens traktatbrudssøgsmål er støttet på en tilsidesættelse af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, sammenholdt med dette direktivs artikel 10, stk. 1, og har gjort gældende, at den i sin klage af 10. maj 2021 havde anmodet Kommissionen om at fremsætte en begrundet udtalelse som omhandlet i artikel 259, stk. 3, TEUF vedrørende den svenske indskudsgarantiordnings forpligtelse til at overføre de bidrag, som Nordea Banks lettiske filial havde betalt, beregnet for den periode på 12 måneder, der gik forud for overførslen af denne filials aktiviteter, til den lettiske indskudsgarantiordning i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49. Den har således hverken udvidet eller ændret sagen i stævningen.
- 36 For det fjerde har Republikken Letland gjort gældende, at den med sin tredje påstand ikke har nedlagt påstand om, at Domstolen tilpligter Kongeriget Sverige at betale erstatning, men om, at det pålægges Kongeriget Sverige at bringe den konstaterede overtrædelse til ophør. Ifølge Republikken Letland skal det traktatbrud, der foreholdes Kongeriget Sverige, ikke blot fastslås, men skal ligeledes bringes til ophør. Dette ophør kan imidlertid i det foreliggende tilfælde kun tage form af en betaling af de afslåede bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, hvilket ikke svarer til en erstatning.

Domstolens bemærkninger

- 37 Hvad i første række angår spørgsmålet om, hvorvidt det foreliggende søgsmål bør afvises i sin helhed, skal det hvad for det første angår Kongeriget Sveriges argument om, at direktiv 2014/49 kun fastsætter en minimumsharmonisering, bemærkes, at dette argument, der angår fortolkningen af direktivet, henhører under traktatbrudssøgsmålets realitet. Det nævnte argument vedrører således ikke sagens formalitet.
- 38 Hvad for det andet angår den omstændighed, at Republikken Letland ikke har anfægtet den svenske indskudsgarantimyndigheds afgørelse af 3. oktober 2017 ved en svensk ret, er det tilstrækkeligt at bemærke, at antagelsen til realitetsbehandling af et traktatbrudssøgsmål anlagt på grundlag af artikel 259 TEUF ikke er betinget af, at de nationale retsmidler er udtømt.
- 39 Hvad for det tredje angår Kongeriget Sveriges argument om, at det foreliggende traktatbrudssøgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom det først og fremmest har til formål at afklare fortolkningen af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, skal det bemærkes, at den procedure, der er indført ved artikel 259 TEUF, har til formål at få fastslået, at en medlemsstat har handlet i strid med EU-retten, og at bringe denne adfærd til ophør (jf. i denne retning dom af 16.10.2012, Ungarn mod Slovakiet, C-364/10, EU:C:2012:630, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).
- 40 Et søgsmål i henhold til denne artikel, der vedrører fremtidige eller eventuelle traktatbrud, eller som begrænser sig til en anmodning om en fortolkning af EU-retten, kan ganske vist ikke antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 16.10.2012, Ungarn mod Slovakiet, C-364/10, EU:C:2012:630, præmis 68).

- 41 Med sit søgsmål har Republikken Letland imidlertid ikke blot anmodet om en fortolkning af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49. Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 40 i forslaget til afgørelse, har Republikken Letland således nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til denne bestemmelse ved at afslå at overføre de bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, som Nordea Banks lettiske filial havde betalt til den svenske indskudsgarantiordning for den i denne bestemmelse omhandlede periode på 12 måneder forud for overførslen af denne filials aktiviteter, med henblik på at denne medlemsstat bringer det påståede traktatbrud til ophør, og det er kun med dette formål for øje, at Republikken Letland har gjort gældende for Domstolen, at den svenske indskudsgarantiordning har anlagt en urigtig fortolkning af samme bestemmelse.
- 42 Det tredje argument, som Kongeriget Sverige har anført til støtte for, at traktatbrudssøgsmålet i sin helhed bør afvises, kan derfor ikke tiltrædes.
- 43 Hvad i anden række angår spørgsmålet om, hvorvidt de påstande eller argumenter, som Republikken Letland har påberåbt sig, kan antages til realitetsbehandling, skal det for det første hvad angår Kongeriget Sveriges argument om, at Republikken Letland ikke i sit søgsmål kan støtte sig på en tilsidesættelse af artikel 10 i direktiv 2014/49, bemærkes, at et søgsmål anlagt i henhold til artikel 259 TEUF afgrænses af den administrative procedure, der er fastsat i denne artikel, og at det skal støttes på de samme grunde og anbringender som dem, der blev fremført under denne procedure, således at et klagepunkt, som ikke er blevet fremsat i den klage, der er indgivet til Kommissionen, ikke kan antages til realitetsbehandling under proceduren for Domstolen (jf. analogt dom af 10.5.2012, Kommissionen mod Nederlandene, C-368/10, EU:C:2012:284, præmis 78, og af 17.4.2018, Kommissionen mod Polen (Białowieża-skoven), C-441/17, EU:C:2018:255, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Dette krav kan imidlertid ikke indebære, at der under alle omstændigheder skal være fuldstændigt sammenfald mellem klagepunkterne i den til Kommissionen indgivne klage og påstandene i stævningen, når sagsgenstanden, som denne er fastlagt i klagen, ikke er blevet udvidet eller ændret (jf. analogt dom af 17.4.2018, Kommissionen mod Polen (Białowieża-skoven), C-441/17, EU:C:2018:255, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 I det foreliggende tilfælde skal det i lighed med, hvad generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 48 i forslaget til afgørelse, bemærkes, at Republikken Letland under den administrative procedure, der blev indledt for Kommissionen, udelukkende påberåbte sig artikel 10, stk. 1, i direktiv 2014/49 til støtte for sin fortolkning af dette direktivs artikel 14, stk. 1, med henblik på at påvise en tilsidesættelse af sidstnævnte bestemmelse, således som det fremgår af Kommissionens begrundede udtalelse. I stævningen har sagsøgeren ligeledes påberåbt sig det nævnte direktivs artikel 10, stk. 1, som et element i den sammenhæng, hvori artikel 14, stk. 1, i direktiv 2014/49 indgår, hvilket element ifølge sagsøgeren bekræfter dennes fortolkning af sidstnævnte bestemmelse, som sagsøgeren med sin første påstand har anmodet Domstolen om at fastslå er blevet tilsidesat.
- 46 Republikken Letland har derfor ikke ved at påberåbe sig dette direktivs artikel 10, stk. 1, i stævningens begrundelse med henblik på at bekræfte sin fortolkning af direktivets artikel 14, stk. 1, udvidet sagens genstand, der blev fastlagt under den administrative procedure for Kommissionen.

- 47 Hvad for det andet angår Kongeriget Sveriges argument om, at den anden påstand, således som den er formuleret i stævningen, skal afvises, fordi Republikken Letland i sin stævning har ændret sin argumentation til støtte for denne påstand i forhold til, hvad den havde gjort gældende for Kommissionen, skal det bemærkes, at Republikken Letland med denne påstand i det væsentlige har gjort gældende, at den svenske indskudsgarantiordnings afslag på at overføre de omhandlede bidrag, som Nordea Banks lettiske filial betalte til den svenske indskudsgarantiordning, til den lettiske indskudsgarantiordning er i strid med princippet om loyalt samarbejde og med lighedsprincippet, eftersom den svenske indskudsgarantiordning i en tilsvarende retlig situation overførte de bidrag, som den havde modtaget, til den finske indskudsgarantiordning i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49.
- 48 I sin klage af 10. maj 2021 gjorde Republikken Letland ligeledes gældende, at Kongeriget Sverige med sit afslag på at overføre de omhandlede bidrag havde tilsidesat princippet om loyalt samarbejde som omhandlet i artikel 4, stk. 3, TEU og princippet om ligebehandling af medlemsstaternes indskudsgarantiordninger.
- 49 I modsætning til, hvad Kongeriget Sverige har gjort gældende, har Republikken Letland derfor ikke i stævningen ændret sin argumentation til støtte for denne påstand i forhold til, hvad den gjorde gældende under den administrative procedure for Kommissionen.
- 50 Hvad for det tredje angår Kongeriget Sveriges argument om, at den tredje påstand om, at Domstolen tilpligter Kongeriget Sverige at betale erstatning, bør afvises, skal det bemærkes, at Republikken Letland med denne påstand i det væsentlige har anmodet Domstolen om at pålægge Kongeriget Sverige at bringe den konstaterede overtrædelse til ophør, ved at det samlede bidragsbeløb, som Nordea Banks lettiske filial har betalt til den svenske indskudsgarantiordning for den periode på 12 måneder, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, overføres fra den svenske indskudsgarantiordning til den lettiske indskudsgarantiordning.
- 51 Det fremgår imidlertid af Domstolens praksis, at der i et traktatbrudssøgsmål ikke kan nedlægges nogen anden påstand end, at det fastslås, at det hævdede traktatbrud foreligger, med henblik på at bringe dette til ophør. Domstolen kan således eksempelvis ikke anmodes om i forbindelse med et traktatbrudssøgsmål at pålægge en medlemsstat en bestemt adfærd med henblik på at overholde EU-retten (jf. i denne retning dom af 2.4.2020, Kommissionen mod Polen, Ungarn og Den Tjekkiske Republik (Midlertidig flytningsordning for ansøgere om international beskyttelse), C-715/17, C-718/17 og C-719/17, EU:C:2020:257, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 Eftersom Republikken Letland med den tredje påstand har anmodet Domstolen om at pålægge Kongeriget Sverige at betale de omhandlede bidrag til denne medlemsstat, går denne påstand ud over, hvad der kan kræves inden for rammerne af et traktatbrudssøgsmål, således som også generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 42 i forslaget til afgørelse, og denne påstand skal derfor afvises.
- 53 Konstateringen i den foregående præmis berører dog ikke medlemsstatens forpligtelse i henhold til artikel 260, stk. 1, TEUF til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, såfremt Domstolen fastslår, at den nævnte medlemsstat har tilsidesat en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaterne.

- 54 Hvad endelig angår den fjerde påstand skal det bemærkes, at Republikken Letland med denne påstand har anmodet Domstolen om, »såfremt artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 skal fortolkes strengt, [at angive] bestemmelsens forenelighed med formålet med dette direktiv og den svenske indskudsgarantiordnings forpligtelse til at overføre bidrag indbetalt af Nordea Banks lettiske filial til den lettiske indskudsgarantiordning«.
- 55 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at da betingelserne for realitetsbehandling af en sag og de deri fremsatte anbringender udgør ufravigelige procesforudsætninger, tilkommer det Domstolen at undersøge dem ex officio i overensstemmelse med procesreglementets artikel 150 (jf. i denne retning dom af 29.4.2010, Kommissionen mod Tyskland C-160/08, EU:C:2010:230, præmis 40).
- 56 Anmodningen i stævningens fjerde påstand går imidlertid ud over, hvad der kan anmodes om inden for rammerne af et traktatbrudssøgsmål i henhold til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 51.
- 57 Den fjerde påstand skal derfor ligeledes afvises.

Realiteten

- 58 Republikken Letland har fremført to klagepunkter til støtte for sit søgsmål. Med det første klagepunkt har den gjort gældende, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49. Med det andet anbringende har Republikken Letland gjort gældende, at Kongeriget Sverige har tilsidesat princippet om loyalt samarbejde, som er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU.

Det første klagepunkt vedrørende tilsidesættelse af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49

– Parternes argumentation

- 59 Republikken Letland har indledningsvis præciseret, at den ikke bestrider gennemførelsen af direktiv 2014/49 i svensk ret, men er af den opfattelse, at Kongeriget Sverige ikke har anvendt kravene i dette direktivs artikel 14, stk. 3, korrekt ved at afslå at overføre de bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, som Nordea Banks lettiske filial har betalt til den svenske indskudsgarantiordning, beregnet for den periode på 12 måneder, der gik forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning.
- 60 I denne henseende har Republikken Letland, støttet af intervenienterne, først gjort gældende, at den nævnte bestemmelse ikke skal fortolkes strengt og skal fortolkes således, at en indskudsgarantiordning, hvoraf et kreditinstitut bliver et nyt medlem, skal modtage dette kreditinstituts bidrag, som er blevet beregnet og betalt for den periode på 12 måneder, der går forud for overførslen til denne indskudsgarantiordning, uafhængigt af det tidspunkt, hvor de faktisk er blevet indbetalt. Det afgørende er således den omstændighed, at kreditinstitutets bidrag til den oprindelige indskudsgarantiordning blev beregnet og opkrævet for den pågældende periode, og ikke det tidspunkt, hvor de opkrævede bidrag blev betalt eller registreret i denne indskudsgarantiordnings regnskaber.

- 61 Republikken Letland har dernæst, atter støttet af intervenienterne, gjort gældende, at Kongeriget Sverige ved at anlægge en ordlydsfortolkning af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 og ved at afslå at overføre de pågældende bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning ikke har sikret denne bestemmelses effektive virkning og har kompromitteret gennemførelsen af dette direktivs formål, som ifølge tredje betragtning hertil er at lette etableringsfriheden og den frie udveksling af finansielle tjenesteydelser samt at bidrage til banksystemets stabilitet og til beskyttelsen af indskyderne.
- 62 Kongeriget Sveriges tilgang skader desuden den gensidige tillid mellem medlemsstaterne, eftersom en medlemsstats indskudsgarantiordning, som et medlem af en indskudsgarantiordning i en anden medlemsstat påtænker at tilslutte sig, ikke længere vil kunne regne med en overførsel af bidrag fra indskudsgarantiordningen i denne anden medlemsstat.
- 63 Republikken Letland har endelig gjort gældende, at en generel forpligtelse til at betale årlige bidrag også følger af artikel 10, stk. 1, i direktiv 2014/49, som forpligter medlemsstaternes indskudsgarantiordninger til at tilvejebringe deres disponible finansielle midler ved hjælp af bidrag fra deres medlemmer mindst én gang om året. Som Kommissionen har anført i den begrundede udtalelse, tilsidesætter Kongeriget Sveriges fortolkning af artikel 14, stk. 3, og artikel 10, stk. 1, i direktiv 2014/49 rettighederne for indskudsgarantiordningen i værtsmedlemsstaten (herefter »den modtagende indskudsgarantiordning«), som fra datoen for overførslen skal påtage sig ansvaret for kreditinstituttets dækkede indskud.
- 64 Republikken Estland har indledningsvis anført, at selv om det følger af dette direktivs artikel 10, stk. 1, at det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte, hvor ofte og hvornår bidragene skal betales, er det klart, at opkrævningen og betalingen af disse bidrag skal finde sted mindst én gang om året. Hvis en medlemsstat ikke sikrer, at bidragene opkræves og betales mindst én gang om året, vil den således ikke kunne opfylde sin forpligtelse i henhold til direktivets artikel 14, stk. 3, til at sikre, at de bidrag, som et kreditinstitut har betalt inden for 12 måneder forud for ophøret af dets deltagelse i hjemlandets indskudsgarantiordning, overføres til den modtagende indskudsgarantiordning, hvis det forlader sin indskudsgarantiordning til fordel for en anden medlemsstat.
- 65 I det foreliggende tilfælde er bidragene imidlertid blevet indbetalt til den svenske indskudsgarantiordning på en uregelmæssig måde, eftersom der ikke er blevet betalt bidrag til denne inden for 12 måneder forud for overførslen af aktiviteterne fra Nordea Banks lettiske filial til den lettiske indskudsgarantiordning. Kongeriget Sverige burde således for at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 1, og artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 have lagt til grund, at der var blevet betalt bidrag i denne periode på 12 måneder.
- 66 Republikken Estland har endvidere gjort gældende, at henset til dette direktivs artikel 14, stk. 4, hvorefter et kreditinstitut, hvis det har til hensigt at skifte fra en indskudsgarantiordning til en anden i overensstemmelse med direktivet, giver meddelelse om sin hensigt mindst seks måneder i forvejen, må den svenske indskudsgarantimyndighed længe før overførslen have haft kendskab til, at aktiviteterne i Nordea Banks filial ville blive overført fra den svenske indskudsgarantiordning til den lettiske indskudsgarantiordning. Den kunne således have sikret opkrævningen af bidrag, således at den forpligtelse, der følger af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, kunne opfyldes.
- 67 Endelig har Republikken Estland henvist til, at EBA i sin udtalelse af 8. august 2019 om indskuddenes støtteberettigelse, dækningsniveauet og samarbejdet mellem indskudsgarantiordningerne, som findes på denne myndigheds websted, har fremhævet, at den

dato, hvor et kreditinstitut beslutter at indbetale sine bidrag, i praksis giver anledning til problemer. EBA foreslog derfor i denne udtalelse at ændre artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, hvilket forslag Republikken Estland støtter, med henblik på at sikre den juridiske klarhed og undgå problemer svarende til dem, der er opstået i den foreliggende sag.

- 68 Kommissionen har tilføjet, at de bidrag, som medlemmerne skal betale til en indskudsgarantiordning hvert år i henhold til artikel 10, stk. 1, i direktiv 2014/49, kan anses for at være en modydelse for indskudsgarantien i en bestemt periode. Forpligtelsen i artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 til at overføre bidrag, når en del af et kreditinstituts aktiviteter overgår til en anden indskudsgarantiordning, er således baseret på den grundlæggende regel om finansiering af ordningen, der er fastsat i dette direktivs artikel 10, stk. 1. EU-lovgivers hensigt var nemlig, at der i tilfælde af omstrukturering af en bank altid ville være midler til rådighed at overføre til den modtagende indskudsgarantiordning med henblik på, at denne kan opfylde sine forpligtelser i henhold til dette system.
- 69 Ifølge Kommissionen har artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 endvidere til formål at kompensere for forøgelsen af den finansielle risiko for den modtagende indskudsgarantiordning i tilfælde af overførsel fra en indskudsgarantiordning til en anden af det finansielle ansvar for en del af de dækkede indskud i et kreditinstitut, f.eks. ved omstrukturering af kreditinstituttet. Enhver anden fortolkning ville have alvorlige konsekvenser for gennemførelsen af det indre marked og skade tilliden til indskudsgarantiordningen og samarbejdet mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder.
- 70 Kongeriget Sverige har heroverfor for det første anført, at ordlyden af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 er klar og utvetydig. Den fastsætter, at de bidrag, der er betalt i den periode på 12 måneder, der går forud for overførslen til den modtagende indskudsgarantiordning, overføres til denne indskudsgarantiordning. Denne bestemmelse dækker således det samlede beløb for de bidrag, der er indbetalt i løbet af denne periode, uanset hvilken periode de vedrører.
- 71 For det andet underbygger den sammenhæng, hvori artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 indgår, heller ikke den fortolkning, som Republikken Letland og intervenienterne har gjort gældende.
- 72 Den omstændighed, at dette direktivs artikel 10, stk. 1, bestemmer, at bidragene skal betales mindst én gang om året, betyder ikke, at et bidrag, der er blevet betalt, kan anses for at vedrøre en specifik periode på 12 måneder. Det er heller ikke muligt at antage, at artikel 10, stk. 1, i direktiv 2014/49 fastsætter en særlig betalingsdato i forhold til en periode på 12 måneder.
- 73 Endvidere skal medlemsstaterne i henhold til dette direktivs artikel 10, stk. 2, sikre, at en indskudsgarantiordnings disponible finansielle midler senest den 3. juli 2024 mindst svarer til et målniveau på 0,8% af medlemmernes dækkede indskud. Dette direktiv giver således medlemsstaterne et vidt råderum med hensyn til at fastsætte bidragenes størrelse og desuden en mulighed for ikke at opkræve bidrag, når målniveauet er nået. Anvendelsen af muligheden for at ophøre med at opkræve bidrag, efter at målniveauet er nået, kan føre til tilfælde, hvor der ikke er grundlag for at overføre bidrag i tilfælde af overførsel af aktiviteter. Artikel 10, stk. 2, i direktiv 2014/49 garanterer derfor ikke, at der altid er midler til rådighed til overførsel til den modtagende indskudsgarantiordning, i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende.
- 74 For det tredje er der generelle og systemiske grunde til at anvende artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 i overensstemmelse med dens ordlyd. En sådan anvendelse ville nemlig skabe klarhed for så vidt angår de midler, der kan være genstand for en overførsel. En fortolkning, hvorefter denne

bestemmelse skal anses for at omfatte betalinger, der ikke er blevet foretaget i de sidste 12 måneder forud for overførslen, ville derimod være forbundet med en række tvetydigheder og være vanskelig at anvende.

- 75 For det fjerde har Kongeriget Sverige anført, at det fremgår af EBA's udtalelse af 8. august 2019, der er nævnt i denne doms præmis 67, at opkrævningen af bidrag fra medlemmerne af en indskudsgarantiordning i henhold til direktiv 2014/49 ikke fuldt ud tager hensyn til det ansvar, der kan overføres mellem forskellige indskudsgarantiordninger. Det fremgår ligeledes af denne udtalelse, at direktivets artikel 14, stk. 3, ikke fastsætter en udtømmende løsning for så vidt angår overførslen af midler, og at EBA i denne forbindelse har anbefalet at ændre denne bestemmelse. Lakunerne i den nævnte bestemmelse kan således ikke afhjælpes ved en fortolkning af de eksisterende bestemmelser.
- 76 For det femte har Kongeriget Sverige anført, at Kommissionen, således som det fremgår af Kommissionens begrundede udtalelse, under de udvekslinger, der fandt sted i oktober 2020 mellem indskudsgarantimyndighederne i de tre baltiske stater og Kommissionen, fremhævede, at det nævnte direktiv foreskrev en minimumsharmonisering for så vidt angår overførsel af bidrag. Der er således ikke grundlag for at fortolke den pågældende bestemmelse anderledes end efter dens ordlyd.
- 77 For det sjette har Kongeriget Sverige dels gjort gældende, at en ordlydsfortolkning af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, i modsætning til hvad Kommissionen har anført, ikke har alvorlige konsekvenser for gennemførelsen af det indre marked. De bidrag, der kan overføres i henhold til dette direktiv, vil nemlig sjældent være af et sådant omfang, at de kan anses for at være væsentlige for, at den modtagende indskudsgarantiordning kan opfylde sine forpligtelser. Den omstændighed, at den svenske indskudsgarantiordning ikke har overført bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, har således ikke medført en tilsvarende forhøjelse af de bidrag, som sidstnævnte indskudsgarantiordning opkræver.
- 78 Dels indebærer den fortolkning, som Kongeriget Sverige har forfægtet, ikke en uberettiget fordel for den svenske indskudsgarantiordning. Kongeriget Sverige har i denne forbindelse henvist til, at overførslen af Nordea Banks aktiviteter fra den svenske indskudsgarantiordning til den finske indskudsgarantiordning medførte en betaling af bidrag fra den svenske indskudsgarantiordning til den finske indskudsgarantiordning, idet den svenske indskudsgarantiordning havde modtaget bidrag i den periode på 12 måneder, der gik forud for overførslen. En sammenhængende anvendelse af direktivets artikel 14, stk. 3, har blot ført til forskellige resultater afhængigt af de forskellige faktiske omstændigheder.

– *Domstolens bemærkninger*

- 79 Med sit første klagepunkt har Republikken Letland, støttet af intervenienterne, foreholdt Kongeriget Sverige, at det har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, idet det på grundlag af en urigtig fortolkning og anvendelse af denne bestemmelse har afslået at overføre de bidrag, som Nordea Bank havde betalt til den svenske indskudsgarantiordning med hensyn til indskud i forbindelse med den lettiske filials aktiviteter, til den lettiske indskudsgarantiordning for den periode på 12 måneder, der gik forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning.

- 80 Kongeriget Sverige er af den opfattelse, at dette afslag ikke udgør et traktatbrud, eftersom artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 kræver, at de bidrag, der skal overføres, er blevet indbetalt i den periode på 12 måneder, der går forud for overførslen. Da Nordea Bank imidlertid ikke havde indbetalt noget bidrag for sin lettiske filials aktiviteter i denne periode, var betingelserne i denne bestemmelse ifølge denne medlemsstat ikke opfyldt.
- 81 I henhold til Domstolens faste praksis skal der med henblik på fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den lovgivning, som den er en del af (dom af 21.12.2023, G.K. m.fl. (Den Europæiske Anklagemyndighed), C-281/22, EU:C:2023:1018, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 82 Hvad angår ordlyden af artikel 14, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2014/49 bemærkes, at det fremgår af dette afsnit, at hvis nogle af et kreditinstituts aktiviteter overføres til en anden medlemsstat og således underkastes en anden indskudsgarantiordning, skal de bidrag, der er betalt af det pågældende kreditinstitut inden for 12 måneder forud for overførslen, med undtagelse af visse ekstraordinære bidrag, overføres til den anden indskudsgarantiordning i forhold til værdien af de overførte dækkede indskud.
- 83 Det følger af udtrykket »de bidrag, der er betalt«, at denne bestemmelse er baseret på den forudsætning, at bidragene i princippet er blevet betalt inden for denne tolv måneders periode og derfor skal overføres til den modtagende indskudsgarantiordning i tilfælde af en overførsel af aktiviteter til en anden medlemsstat. Denne fortolkning understøttes af udtrykket »i forhold til«, som etablerer en meget klar forbindelse mellem overførslen af bidragene og overførslen af indskudsgarantien.
- 84 Således gør ordlyden af denne bestemmelse det ikke muligt at udelukke, at bidrag, der vedrører perioden på 12 måneder forud for overførslen, men som modtages af den svenske indskudsgarantiordning uden for denne periode, skal overføres til den modtagende indskudsgarantiordning.
- 85 Hvad angår den sammenhæng, hvori artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 indgår, bemærkes, at denne bestemmelse skal fortolkes under hensyntagen til dette direktivs artikel 10, stk. 1, som fastsætter de nærmere bestemmelser for finansieringen af indskudsgarantiordningerne.
- 86 I henhold til nævnte direktivs artikel 10, stk. 1, andet afsnit, tilvejebringer indskudsgarantiordningerne deres disponible finansielle midler ved hjælp af bidrag, som deres medlemmer betaler mindst én gang om året. Som Kommissionen har anført, følger det af denne bestemmelse, at de bidrag, som medlemmerne af indskudsgarantiordningen har betalt, kan anses for en modydelse for indskudsgarantien i en vis periode.
- 87 Det ville således være i overensstemmelse med indskudsgarantiordningens opbygning, at modydelsen for indskudsgarantien også overføres til den modtagende indskudsgarantiordning i tilfælde af overførsel af visse af et kreditinstituts aktiviteter til en anden medlemsstat og følgelig overførsel af ansvaret for dækkede indskud til indskudsgarantiordningen i den anden medlemsstat.
- 88 Den effektive virkning af artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 kræver således, at den svenske indskudsgarantimyndighed for at overholde den forpligtelse, der følger af denne bestemmelse, skal overføre de bidrag, som Nordea Bank har betalt til denne, til den lettiske

indskudsgarantiordning, og som vedrører de 12 måneder forud for overførslen af Nordea Banks aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning, idet der tages hensyn til de perioder, som Nordea Banks bidrag vedrører, og ikke til det nøjagtige tidspunkt, hvor de nævnte bidrag blev indbetalt til myndigheden.

- 89 I henhold til nævnte direktivs artikel 10, stk. 2, som Kongeriget Sverige har påberåbt sig i sine skriftlige indlæg, sikrer medlemsstaterne, at en indskudsgarantiordnings disponible finansielle midler senest den 3. juli 2024 mindst svarer til et målniveau på 0,8% af medlemmernes dækkede indskud. Medlemsstaterne kan derfor beslutte ikke længere at opkræve bidrag, så snart og så længe målniveauet er nået. Hvis en medlemsstat træffer en sådan beslutning, kan indskudsgarantiordningen i den pågældende stat i tilfælde af, at et af dens medlemmer overfører aktiviteter til indskudsgarantiordningen i en anden medlemsstat, være i en situation, hvor den ikke har noget bidrag at overføre til den modtagende indskudsgarantiordning, fordi den ikke selv har modtaget noget bidrag.
- 90 Kongeriget Sveriges fortolkning af artikel 10, stk. 2, i direktiv 2014/49 forudsætter imidlertid dels, at målniveauet er nået, dels at en medlemsstat som en undtagelse fra princippet om, at et kreditinstitut mindst én gang om året indbetaler et bidrag til den indskudsgarantiordning, som det er medlem af, beslutter ikke at opkræve bidrag. Den omstændighed, at der i en sådan situation ikke er blevet betalt noget bidrag inden for de 12 måneder, der gik forud for overførslen, og intet bidrag kan overføres, er en logisk følge af en sådan beslutning om ikke at kræve betaling af disse bidrag og er uden relevans i de situationer, hvor en medlemsstat derimod ikke har truffet en sådan afgørelse og har krævet betaling af bidrag for perioden på 12 måneder forud for overførslen.
- 91 Hvad angår det formål, der forfølges med artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, bemærkes, at denne bestemmelse tilsigter at kompensere den modtagende indskudsgarantiordning for den finansielle risiko, der er forbundet med overførslen af kreditinstituttets dækkede indskud. Dette formål støtter den fortolkning, hvorefter Kongeriget Sverige burde have taget hensyn til de perioder, som Nordea Banks betalte bidrag vedrører, og ikke til den nøjagtige dato for indbetalingerne. Denne fortolkning er nemlig den eneste, der kan sikre, at en oprindelig indskudsgarantiordning, der ikke længere bærer den risiko, der er forbundet med de dækkede indskud, der er overført til en anden medlemsstat end den, hvor den oprindelige indskudsgarantiordning er beliggende, ikke, som det er tilfældet i den foreliggende sag, beholder de betalte bidrag, der vedrører perioden på 12 måneder forud for overførslen, alene med den begrundelse, at de er blevet indbetalt til denne indskudsgarantiordning efter denne periode.
- 92 Det skal desuden bemærkes, at dette direktiv mere generelt, således som det fremgår af tredje betragtning hertil, har til formål dels at beskytte indskyderne i tilfælde af, at de indskud, der er deponeret i et kreditinstitut, som er en del af en indskudsgarantiordning, ikke er tilgængelige, dels at sikre stabiliteten i banksystemet ved at forhindre fænomenet med massive hævninger af indskud ikke alene i et kriseramte kreditinstitut, men også i sunde institutter, fordi offentligheden mister tilliden til det nævnte systems soliditet (jf. dom af 25.3.2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 93 Det er imidlertid kun en fortolkning, hvorefter den oprindelige indskudsgarantiordning, som ikke længere bærer den risiko, der er forbundet med de overførte dækkede indskud, i tilfælde af overførsel af et kreditinstituts aktiviteter til en anden medlemsstat skal overføre alle de bidrag, som kreditinstituttet har betalt til denne, og som vedrører perioden på 12 måneder forud for denne overførsel, til den modtagende indskudsgarantiordning, der bidrager til opfyldelsen af dette dobbelte formål, eftersom den modtagende indskudsgarantiordning således kan modtage

en modydelse for risikoen forbundet med de overførte dækkede indskud, hvilket bidrager til dens finansielle stabilitet og til beskyttelsen af indskyderne i de kreditinstitutter, der er medlemmer af denne indskudsgarantiordning.

- 94 Denne fortolkning understøttes endelig af 37. betragtning til direktiv 2014/49, hvori der henvises til solidaritet mellem alle institutter på et givet finansielt marked. Når et nyt kreditinstitut bliver medlem af en indskudsgarantiordning, vil den samlede størrelse af de dækkede indskud således automatisk blive øget, hvilket kan medføre en opkrævning af bidrag inden for denne indskudsgarantiordning. Det nye instituts ankomst bør derfor ledsages af en overførsel af de bidrag, som det har betalt til den oprindelige indskudsgarantiordning, og som vedrører perioden på 12 måneder forud for overførslen, således at det kan bidrage til solidariteten i den modtagende indskudsgarantiordning.
- 95 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at det første klagepunkt skal tiltrædes, og at det skal fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, idet det har afslået at overføre de bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, som Nordea Banks lettiske filial havde indbetalt til den svenske indskudsgarantiordning, og som vedrører perioden på 12 måneder forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning.

Det andet klagepunkt vedrørende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 3, TEU og ligebehandlingsprincippet

– Parternes argumentation

- 96 Republikken Letland har, støttet af Republikken Litauen, gjort gældende, at den svenske indskudsgarantiordnings afslag på at overføre de bidrag, som Nordea Banks lettiske filial har betalt for den periode, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, til den lettiske indskudsgarantiordning, er i strid med princippet om loyalt samarbejde og ligebehandlingsprincippet, eftersom den svenske indskudsgarantiordning i en sammenlignelig retlig situation efter flytningen af Nordea Banks hjemsted til Finland overførte bidrag, som den havde modtaget fra Nordea Bank, til den finske indskudsgarantiordning i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49.
- 97 Kongeriget Sverige har heroverfor anført, at eftersom flytningen af Nordea Banks hjemsted til Finland fandt sted den 1. oktober 2018, og der blev betalt bidrag til den svenske indskudsgarantiordning den 13. oktober 2017 og den 28. september 2018, blev bidragene betalt i den periode på 12 måneder, der gik forud for flytningen, dvs. perioden fra den 1. oktober 2017 til den 30. september 2018. Den svenske indskudsgarantiordning har således i dette tilfælde ligeledes anvendt artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49 i overensstemmelse med bestemmelsens ordlyd og i overensstemmelse med anvendelsen af denne bestemmelse i den svenske indskudsgarantiordnings afgang af 3. oktober 2017. De konstaterede forskellige resultater skyldes således udelukkende det tidspunkt, hvor betalingerne har fundet sted. Kongeriget Sverige har derfor bestridt Republikken Letlands påstand om, at det har handlet illoyalt, idet det har anvendt denne bestemmelse ensartet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 98 Det skal bemærkes, at det fremgår af retspraksis, at en tilsidesættelse af den generelle forpligtelse til loyalt samarbejde, som følger af artikel 4, stk. 3, TEU, alene kan fastslås, for så vidt som denne vedrører en anden adfærd end den, der udgør den tilsidesættelse af specifikke forpligtelser, der foreholdes medlemsstaten (jf. i denne retning dom af 14.7.2022, Kommissionen mod Danmark (AOP Feta), C-159/20, EU:C:2022:561, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).
- 99 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 80 i forslaget til afgørelse, fremgår det af Republikken Letlands argumentation, der er sammenfattet i nærværende doms præmis 96, at denne argumentation, med hensyn til det andet klagepunkt om en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 3, TEU, vedrører den svenske indskudsgarantiordnings afslag på at overføre de bidrag, som Nordea Banks lettiske filial har betalt for den periode, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, til den lettiske indskudsgarantiordning, dvs. den samme adfærd som den, der udgør en tilsidesættelse af den specifikke forpligtelse, der er indeholdt i sidstnævnte bestemmelse.
- 100 Der er derfor ikke grundlag for at fastslå, at der foreligger en tilsidesættelse af den i artikel 4, stk. 3, TEU generelle forpligtelse, der adskiller sig fra den allerede fastslåede tilsidesættelse af den mere specifikke forpligtelse, som påhvilede Kongeriget Sverige i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49.
- 101 Republikken Letlands argument om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet vedrører ligeledes den svenske indskudsgarantiordnings afslag på at overføre de omhandlede bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, hvorfor der, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 81 i forslaget til afgørelse, heller ikke er grundlag for at fastslå en særskilt tilsidesættelse af dette princip.
- 102 Det følger af det ovenstående, at det andet klagepunkt ikke skal tiltrædes.
- 103 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i direktiv 2014/49, idet det har afslået at overføre de bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, som Nordea Banks lettiske filial havde betalt til den svenske indskudsgarantiordning, og som vedrører perioden på 12 måneder forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning.

Sagsomkostninger

- 104 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 3, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, medmindre Domstolen, henset til omstændighederne i det konkrete tilfælde, finder det begrundet, at en part foruden sine egne omkostninger også betaler en del af modpartens omkostninger.
- 105 I den foreliggende sag har såvel Republikken Letland som Kongeriget Sverige nedlagt påstand om, at den anden part tilpligtes at betale sagsomkostningerne. Kongeriget Sverige har i øvrigt tabt sagen for så vidt angår Republikken Letlands første klagepunkt, og Republikken Letland har tabt sagen for så vidt angår sit andet klagepunkt.

- 106 Følgelig bør det besluttes, at Republikken Letland og Kongeriget Sverige hver bærer deres egne omkostninger.
- 107 I henhold til samme procesreglements artikel 140, stk. 1, hvorefter de medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger, bærer Republikken Estland og Republikken Litauen og Kommissionen hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, idet det har afslået at overføre de bidrag til den lettiske indskudsgarantiordning, som Nordea Bank AB's lettiske filial havde betalt til den svenske indskudsgarantiordning, og som vedrører perioden på 12 måneder forud for overførslen af denne filials aktiviteter til den lettiske indskudsgarantiordning.**
- 2) I øvrigt frifindes Kongeriget Sverige.**
- 3) Republikken Letland, Kongeriget Sverige, Republikken Estland, Republikken Litauen og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.**

Underskrifter